

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ M., s.r.o.**, so sídlom v B., **2/ I. M.**, bývajúceho v B., proti žalovanému **K., s.r.o.**, so sídlom v S., zastúpeného JUDr. R. O., advokátom v B., **o zaplataenie 875.000,- Sk s prísl. a o vzájomnom návrhu o zaplataenie 392.644,60 Sk s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8 C 146/2002, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2008, sp. zn. 10 Co 225/2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2008 sp. zn. 10 Co 225/2007 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Galanta rozsudkom z 2. novembra 2005 č.k. 8 C 146/2002-408 žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali zaplataenia sumy 875.000,- Sk s príslušenstvom zamietol a žalobcom uložil povinnosť zaplataiť žalovanému náhradu trov konania v sume 223.038,- Sk do troch dní k rukám advokáta. Žalobcovi 2/ uložil povinnosť zaplataiť žalovanému sumu 392.644,60 Sk s 11 % úrokom z omeškania od 30.7.2002 do zaplataenia a nahradiť mu trovy konania vo výške 79.400,- Sk k rukám advokáta, všetko do troch dní. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že zmluva z 5.3.2002 je platným právnym úkonom. Žiadne zákonné ustanovenie nesankcionuje neplatnosťou právný úkon robený zakladateľom v mene založenej obchodnej spoločnosti pred jej vznikom. Podstatnou skutočnosťou je, že žalobca 2/ je účastníkom predmetnej zmluvy a jeho záväzky zo zmluvy neprešli na žalobcu 1/. Je potrebné vychádzať z toho, že právný úkon zaväzuje osobu, ktorá ho urobila pokiaľ niekto

koná v mene neexistujúceho subjektu, je zaviazaný sám a nesie zodpovednosť vlastného konania. Na základe toho žalobcom 2/ zaplatená suma prepadla v prospech žalovaného, keďže v článku 5, bod 5-1 predmetnej zmluvy je dohodnutá zmluvná pokuta ako sankcia za nesplnenie zmluvy. Uplatnený nárok na zaplatenie 392.644,60 Sk je nárokom na zaplatenie dohodnutej zmluvnej pokuty.

Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Trnave rozsudkom z 26. júna 2006 sp. zn. 10 Co 25/2006 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 875.000,- Sk s príslušenstvom tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 875.000,- Sk so 17,5 % úrokom z omeškania od 16.8.2002 do zaplatenia, vo zvyšku napadnutý zamietajúci rozsudok v tejto časti potvrdil a zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa vzájomného návrhu tak, že vzájomný návrh zamietol a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ náhradu trov konania v sume 341.537,- Sk do troch dní, k rukám advokáta. Doplnčím rozsudkom zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa trov konania vo vzťahu žalobcu 1/ a žalovaného tak, že žalobcovi 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov prvostupňového konania v sume 105.158,- Sk k rukám advokáta do troch dní a tiež povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v sume 37.218,- Sk v rovnakej lehote. Na dovolanie žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 26. júna 2006 sp. zn. 10 Co 25/2006 zrušil v jeho zmeňujúcich výrokoch a vo výroku týkajúceho sa trov konania medzi žalobcom 2/ a žalovaným a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a v časti potvrdzujúceho výroku dovolanie žalovaného odmietol ako neprípustné (§ 238 ods. 1 až 3 O.s.p.). Krajský súd v Trnave po vrátení mu veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky, opätovne konajúc o odvolaní žalobcov v rozsahu, v ktorej mu bola vec vrátená na ďalšie konanie, po doplnení dokazovania zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 875.000,- Sk s príslušenstvom tak, že žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 875.000,- Sk so 17,5 % úrokom z omeškania od 16.8.2002 do zaplatenia a v časti vzájomnej žaloby žalovaného o zaplatenie sumy 392.644,60 Sk s 11% úrokom z omeškania od 30.7.2002, túto zamietol. Žalovanému uložil tiež povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ náhradu trov konania vo výške 375.564,- Sk k rukám advokáta do 3 dní. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že predmet zmluvy vyjadrený v čl. II zmluvy o budúcej zmluve slovami „záväzok

budúceho kupujúceho prevziať všetky práva a záväzky budúceho predávajúceho a sprievodnú technickú dokumentáciu z projektu Priemyselný park - M. a záväzok budúceho predávajúceho tieto práva a záväzky odovzdať, keď sa jedná o 2.1 práva a záväzky vyplývajúce zo zmlúv o uzatvorení budúcich kúpnych zmlúv na kúpu pozemkov, Zoznam pozemkov je predmetom prílohy č. 1 tejto zmluvy a 2.2 práva a povinnosti vyplývajúce z územného rozhodnutia stavby Priemyselný park M. – I. etapa podľa projektovej dokumentácie spracovanej firmou P. B. s.r.o. v roku 2001“ je neurčitý a nezrozumiteľný, rovnako ako aj dohodnuté podmienky v bode III ako i dohodnutá cena v bode IV zmluvy o budúcej zmluve zo dňa 5.3.2002 sú vyjadrené neurčito a nezrozumiteľne. Dospel k záveru, že zmluva o budúcej zmluve je absolútne neplatná a absolútna neplatnosť právneho úkonu ako dôsledok skutočnosti, že právny úkon je neurčitý, pôsobí priamo zo zákona ex lege a od počiatku ex tunc, takže subjektívne práva a povinnosti z takého úkonu vôbec nevznikli. K absolútnej neplatnosti právneho úkonu prihliadol z úradnej povinnosti. S poukazom na neplatnosť zmluvy o budúcej zmluve dospel k záveru, že prijatím zálohy vo výške 875.000,- Sk došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. V konaní pred súdom prvého stupňa bolo jednoznačne preukázané, že zálohu vo výške 875.000,- Sk uhradil žalobca 2/, z čoho vyplýva, že je aktívne legitimovaný v danej veci. Žalovanému uložil tiež zaplatiť žalobcovi 2/ úroky z omeškania vo výške 17,5 %, čo zodpovedá vyčísleniu úrokov žalobcu v žalobe 0,05 % denne a ide o dvojnásobok základnej diskontnej sadzby Národnou bankou Slovenska určenej k prvému dňu omeškania, ku 16.8.2002, pričom úrok z omeškania za obdobie od 6.3.2002 do 15.8.2002 bol už súdom právoplatne zamietnutý. Vznesenú námietku premlčania považoval za bezdôvodnú, keď k zaplateniu zálohy došlo pred podpísaním zmluvy o budúcej zmluve 1.3.2002 a žalovaný 2/ svoj nárok uplatnil na súde podaním zo 7.10.2003. S poukazom na absolútnu neplatnosť zmluvy o budúcej zmluve nebolo možné vyhovieť vzájomnému návrhu žalovaného a preto odvolací súd v tejto časti napadnutý rozsudok zmenil a vzájomný návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 O.s.p. tak, že žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania vo výške 375.564,- Sk k rukám advokáta do 3 dní, ktoré mu vznikli na právnom zastúpení.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktoré odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. Namietal, že odvolací súd zmenil celý zistený skutkový stav veci aj právne posúdenie, pričom vôbec dokazovanie neopakoval ani nedoplnil, iba na

pojednávání dňa 24.6.2008 prečítal obsah spornej zmluvy o budúcej zmluve z 5.3.2002, avšak neprečítal jej prílohu ako aj na ňu naväzujúce ďalšie zmluvy o budúcich zmluvách. Vykonal jediný dôkaz, čím tento bol účelovo vytrhnutý z kontextu, pretože príloha a cca 500 strán vecne súvisiacich zmlúv, ako dôkaz vykonané neboli. Odvolacie konanie tak zaťažil vadou podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Namietal, že odvolací súd sa nevyporiadal s námietkou premlčania, ktorú v konaní vzniesol, zaoberal sa ňou len povrchne a zjavne nesprávne. Premlčacia lehota podľa jeho názoru uplynula 5.3.2004 a rozhodujúcim je moment, ktorým sa stalo právoplatné uznesenie, ktorým súd pripustil vstup do konania žalobcu 2/, nie deň, ktorým tento prejavil záujem o vstup do konania. Rozsudok odvolacieho súdu považuje za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, pretože sa súd v ňom nezaoberal obranou žalovaného, neuviedol, v čom spočíva jej bezdôvodnosť. Žalobca počas konania menil všetky rozhodujúce skutkové okolnosti, čo bolo potrebné považovať za zmenu návrhu, o ktorej mal súd rozhodnúť podľa § 95 O.s.p. Keďže takéto uznesenie vydané nebolo, mal konať o pôvodnom návrhu, t.j. o žalobe na základe skutkových okolností uvedených v pôvodnom návrhu. Ďalej sa žalovaný v dovolaní zaoberal výkladom obsahu zmluvy o budúcej zmluve. Namietol tiež nesprávnosť výšky priznaného úroku z omeškania, keď táto nie je v súlade s ustanovením § 369 a § 502 Obchodného zákonníka, ale ani s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Rozsudok odvolacieho súdu považoval za nesprávny tiež v časti týkajúcej sa trov konania, keď tento je v podstate len opísaním predchádzajúceho rozhodnutia a súd v odôvodnení rozsudku neuplatnil nič z argumentov právneho zástupcu žalobcu, takže išlo o neúčelne vynaložené trovy právneho zastupovania a výpočet je i nesprávnym. Zopakoval námietky zaujatosti z predchádzajúceho dovolania, že predsedníčka senátu, ako aj členovia senátu sú vylúčení z konania pre dôvodné pochybnosti o vzťahu k žalovanému a jeho právnomu zástupcovi, keď v spise právny zástupca žalovaného zistil voľne založenú zápisnicu o hlasovaní o rozsudku z 26.6.2006, ktorá bola len blanco podpísaná predsedníčkou senátu a členmi senátu bez toho, aby obsahovala odhlasovaný výrok rozsudku a výsledok hlasovania. O tejto skutočnosti je spísaný účelový záznam 14.8.2006. Namietol tiež, že doplniaci rozsudok nebol vyhlásený a v spise absentuje zápisnica o jeho vyhlásení. Uplatňuje dovolací dôvod a to odňatie možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že došlo k antidatovaniu úradných záznamov v spise, rozhodnutie vo veci dvoma rozsudkami, o ktorých hlasovanie neprebehlo, účelové opísanie takmer celého odôvodnenia zrušeného rozsudku do odôvodnenia napadnutého rozsudku, neúplné a skreslené protokolovanie prednesov právneho zástupcu žalovaného, odmietnutie opravy zápisnice

z pojednávania a nesprávne prisúdená náhrada trov konania, čo sú okolnosti vzbudzujúce pochybnosti o nezaujatosti predsedníčky a členov senátu.

Žalobca 2/ vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že dovolateľom tvrdené okolnosti spochybňujúce nezaujatosť jednotlivých sudcov treba považovať za vykonštruované a fiktívne, nemajúce podklad v tvrdených skutočnostiach. Nesúhlasil ani s tvrdeným názorom dovolateľa, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolací súd odstránil procesné nedostatky vytknuté mu dovolacím súdom. Odvolací súd správne a v súlade so zisteným skutkovým stavom použil všetky dostupné a potrebné procesné nástroje na výklad hmotného práva v súlade so spravodlivou aplikáciou inštitútu bezdôvodného obohatenia na ochranu poškodeného subjektu. Dovolanie žalobcu navrhuje ako neopodstatnené odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je opodstatnené.

Z ustanovenia § 241 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a dovolacím dôvodom vrátane jeho vecného (obsahového) vymedzenia dovolateľom. Obligatórne sa zaoberá len vadami vymenovanými v § 237 O.s.p., tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Dovolací súd je v zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. (okrem skúmania väd § 237 O.s.p. a iných v tomto zákonom ustanovení neuvedených väd, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi, vrátane ich obsahového vymedzenia. Dovolací súd je teda oprávnený v rámci svojej prieskumnej činnosti zaoberať sa len tými právnymi (prípadne inými) otázkami, správnosť ktorých dovolateľ v dovolaní napadol, teda ktoré urobil predmetom dovolacieho konania. Iné otázky, ktorých správnosť dovolateľ nenamietal, hoci boli predmetom riešenia odvolacieho súdu, dovolací súd sám z úradnej povinnosti preskúmať nemôže.

Dovolateľ napadol dovolaním rozsudok krajského súdu z dôvodov, že jeho postupom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne právne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

V ustanovení § 237 O.s.p. sú vymenované vady, ktoré sú dôvodom prípustnosti dovolania smerujúceho proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Dovolací súd, vzhľadom na zákonnú povinnosť vždy na tieto vady konania prihliadnuť, preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk tam uvedených. Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľa, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Vychádzal pritom zo zásady, že prípustnosť dovolania nie je založená už tým, že dovolateľ určitú vadu konania tvrdí, ale až zistením, že konanie je touto vadou skutočne postihnuté.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

Dovolateľ i keď v dovolaní poukazuje na ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p., konkrétne nešpecifikuje procesnú vadu ktorú by bolo možné poradiť pod toto ustanovenie a dovolací súd takúto vadu ani nezistil. To platí aj o tzv. inej namietanej vade konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá mala spočívať v nedostatočnom vykonaní, či nezopakovaní dokazovania odvolacím súdom, ktorý na základe (podľa názoru dovolateľa) nedostatočne vykonaného dokazovania, zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Podľa § 125 O.s.p., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Podľa § 129 ods. 1 O.s.p., dôkaz listinou sa vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak súd vo veci nenariaďuje dokazovanie.

Neobstojí potom námietka dovolateľa, že odvolací súd nedostatočne vykonal dokazovanie, keď na pojednávaní prečítal len zmluvu o budúcej zmluve z 5.3.2002 a nie aj jej dodatok č. 1 vrátane súvisiacich ďalších zmlúv o budúcich zmluvách v rozsahu cca 500 strán. Okrem toho, že takýto dôkaz fyzicky nie je možné v rámci pojednávania vykonať, bolo by takéto dokazovanie pre účely tohto konania bez právneho významu, pričom nemožno opomenúť, že podmienkou náležitého vykonania dokazovania nie je bezpodmienečné prečítanie celého príslušného listinného dôkazu.

Dovolací súd sa nestotožnil ani s námietkou dovolateľa, že sa odvolací súd nevyporiadal s ním vznesenou námietkou premlčania, pretože odvolací súd s touto námietkou vyporiadal na strane 9. odôvodnenia svojho rozhodnutia, rovnako ako aj s návrhom žalovaného na započítanie. S dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku sa dovolací súd plne stotožňuje a na tomto mieste na ne v plnom rozsahu odkazuje.

Tvrdenie dovolateľa, že v konaní došlo k vade spočívajúcej v nedostatku vydania uznesenia podľa § 95 O.s.p., nemá oporu v obsahu spisu. Podľa názoru dovolateľa, žalobcovia zmenili návrh tým, že v priebehu konania menili skutkové okolnosti, na základe ktorých sa domáhali rozhodnutia vo veci. Zmenou návrhu týkajúcou sa veci samej, t.j. objektívnou zmenou návrhu, sa v zmysle ustanovenia § 95 rozumie rozšírenie návrhu čo do jeho obsahu. Ide o kvantitatívnu zmenu návrhu, ktorá spočíva v tom, že navrhovateľ žiada súd, aby mu prisúdil viac, než požadoval v pôvodnom návrhu, alebo že si uplatní ďalší nárok. Zmenou návrhu je tiež iná zmena týkajúca sa predmetu konania požadovaného z toho istého právneho dôvodu. Napokon zmenou návrhu je zmena právnej kvalifikácie návrhu v dôsledku zmeny skutkového stavu. V prejednávanej veci nenastala žiadna z vyššie uvedených skutočností, preto nebol dôvod v konaní rozhodovať o zmene návrhu podľa § 95 O.s.p.

Rovnako neobstojí námietka dovolateľa, že odôvodnenie rozsudku vo veci samej trpí nedostatkom dôvodov, pre ktoré je potrebné rozsudok odvolacieho súdu považovať vo veci samej za nepreskúmateľný. Z obsahu odôvodnenia jednoznačne vyplýva, z akých dôvodov

odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa veci samej, zmenil. Na základe doplneného dokazovania v intenciách zrušujúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odvolací súd v potrebnom rozsahu doplnil dokazovanie a na základe takto zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že zmluva o budúcej zmluve je absolútne neplatnou zmluvou. Skutočnosti, ktoré ho viedli k takémuto záveru podrobne v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol a náležite odôvodnil aj úvahy, ktoré ho k takému záveru viedli. Vec správne právne posúdil a rozhodol s poukazom na ust. § 451 O.s.p. o povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie.

Nemožno prisvedčiť ani ďalšej námietke, že odvolací súd mal vec posúdiť podľa ustanovení Obchodného zákonníka.

Podľa § 1 Obchodného zákonníka, tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním.

Podľa § 2 Obchodného zákonníka, podnikaním sa rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku.

Z obsahu spisu vyplýva, že zmluva o budúcej zmluve bola uzatvorená medzi žalobcom 2/ a žalovaným, keď aj žalovaný v konaní namietal nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu 1/. Žalobca 2/ vystupoval v tejto zmluve v postavení fyzickej osoby (nepodnikateľa). Pominúc ostatné dôvody, bolo potrebné uzavrieť, že na prejednávanej veci súd správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Na základe vyššie uvedených skutočností bolo možné dospieť k záveru, že ani jeden zo žalobcom uplatnených dovolacích dôvodov, pokiaľ išlo o rozhodnutie v časti týkajúcej sa veci samej, nebol daný.

Stotožniť sa však bolo potrebné s námietkami žalovaného, pokiaľ išlo o rozhodnutie v časti týkajúcej sa príslušenstva pohľadávky a v časti týkajúcej sa trov konania.

Podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolanie možno odôvodniť tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Dovolateľ tak v priebehu konania, ako aj v dovolaní samom namietal výšku priznaného úroku z omeškania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca uplatnil spolu s istinou aj úrok z omeškania a to vo výške 0,05 % denne, čo v prepočte predstavuje 18,25 % ročne. Odvolací súd potom nesprávne uviedol, že žalobca si uplatnil úrok z omeškania vo výške 17,5 %, pričom si ani neoveril výšku základnej úrokovej sadzby (diskontnej sadzby) Národnej banky Slovenska k prvému dňu omeškania (16.8.2002), ktorá bola 8,25 %, takže jej dvojnásobok predstavoval výšku 16,5 %. Ak potom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 17,5 % ročne, jeho rozhodnutie nebolo správne.

Dôvodnou boli námietky žalobcu aj v časti týkajúcej sa trov konania, keď v tejto časti je potrebné rozhodnutie súdu prvého stupňa považovať i za nepreskúmateľné (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a to vzhľadom na to, že nie je možné z neho zistiť, či odvolací súd rozlišoval úkony za ktoré náhradu už priznal v samostatnom rozhodnutí o trovách konania vo vzťahu k žalobcovi 1/ a žalovanému (cestovné náhrady, strata času a pod.), no jednoznačne z neho vyplýva, že odvolací súd týmto rozhodnutím priznáva žalobcovi 2/ náhradu trov konania aj za úkony, ktoré pre neho právny zástupca nevykonal. Ide predovšetkým o úkony urobené pred vstupom žalobcu 2/ do konania, ktorými právny zástupca poskytol právne služby výlučne žalobcovi 1/.

Z uvedeného vyplýva, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou majúcou za následok neprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). K tejto vade bol dovolací súd povinný prihliadnuť, i keby nebola uplatnená ako dôvod prípustného dovolania (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.). Vzhľadom k tomu, že príslušenstvo pohľadávky v prejednávanej veci nebolo samostatným predmetom konania, bolo potrebné toto pochybenie posudzovať vo vzťahu k predmetu konania ako celku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil, keďže je postihnuté inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a vec odvolaciemu súdu vrátil na ďalšie konanie v zmysle ustanovenia § 243b ods. 1, 2 O.s.p.

V novom rozhodnutí rozhodne znovu aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd poznamenáva, že sa nezaoberal opakovanými námietkami žalovaného, ktorými spochybňoval nezaújatosť predsedníčky senátu a členov senátu a to z dôvodu, že uvádza totožné dôvody ako v predchádzajúcom dovolaní, s ktorými sa zaoberal a vyporiadal dovolací súd vo svojom rozhodnutí zo dňa 25.9.2007 sp.zn. 2Cdo 71/2007 a na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2009

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Emília Kišacová